

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Lenky Krupičkové a Michala Bobka v právní věci žalobce: **SAFICHEM INVEST, a. s.**, se sídlem Vídeňská 104, Vestec, zastoupen JUDr. Tadeášem Petrem, advokátem se sídlem Sokolovská 668/136d, Praha, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 7. 2020, č. j. 31 Ad 2/2019-142,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný je **p o v i n e n** uhradit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Tadeáše Petra, advokáta se sídlem Sokolovská 668/136d, Praha, na náhradu nákladů řízení částku ve výši 4.114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 11. 2018, č. j. 3203/1.30/18-5 (dále též „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královehradecký kraj a Pardubický kraj v Hradci Králové (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 6. 3. 2018, č. j. 7628/8.30/17-61, sp. zn. S8-2017-278, o uložení pokuty ve výši 200 000 Kč za spáchání správních deliktů na úseku bezpečnosti práce. Prvostupňový správní orgán s odkazem na ustanovení § 30 odst. 1 písm. g) a písm. r) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále též „zákon o inspekci práce“) shledal jednak porušení ust. § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 101/2005 Sb., o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí (dále jen „nařízení vlády č. 101/2005 Sb.“), bod 3.3.6

přílohy k tomuto nařízení – konkrétně dva odkryté zapuštěné kontejnery pod úrovní podlahy na pracovišti žalobce, jednak bylo shledáno porušení § 3 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 378/2001 Sb., kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a náradí (dále jen „nařízení vlády č. 378/2001 Sb.“), když bylo shledáno, že byla provozována pásová bruska na broušení kovů bez ochranného krytu převodovky lafety. Tato zjištění byla kontrolním orgánem učiněna na pracovišti žalobce v Hradci Králové – Kukleny, Kampelíkova 758/4, v hale D – malá obrobna, dne 10. 11. 2016 a následně dne 16. 11. 2016, u druhého deliktu pak na pracovišti na adrese Pražská třída 322/4, dne 11. 11. 2016. Z protokolu o kontrole pak plyne celkem 18 kontrolních zjištění.

II.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu, které Krajský soud v Hradci Králové (dále též „krajský soud“), vyhověl v záhlaví označeným rozsudkem (dále též „napadený rozsudek“), rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V podané žalobě namítal, že správní orgány porušily zásadu materiální pravdy, tedy porušily zásady § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Pochybily, pokud nepřihlédly náležitě k tomu, že před zahájením kontroly probíhal proces vyvezení kontejnerů na špony z důvodu jejich zaplněnosti. Tvrdil, že bunkry karuselů jsou běžně zakryty v souladu s právními předpisy poklopy a otvor karuselu SK 25 je ohrazen pevným ocelovým řetízkem. Při vyvážení však nelze kontejnery nechat zakryté, ani těsně ohrazené řetízkem a provádějící zaměstnanec musí vykázat z prostoru všechny osoby. K přerušení tohoto procesu došlo příchodem kontroly, aby tato mohla nerušeně proběhnout. Současně zaměstnanci dohlíželi na to, aby žádná z osob do některého kontejneru nespadla. Shrnul, že bunkry nebyly ohrazeny řetízky a zakryty poklopy výlučně v přímé souvislosti se záměrem zaměstnance vyvézt kontejnery. Mostový jeřáb byl používán bezprostředně před zahájením kontroly, avšak z důvodu kontroly byl odstaven a práce byly přerušeny. Nejednalo se o úmyslné nebo nedbalostní pochybení nezajištěného otvoru v podlaze, nýbrž o očekávatelnou situaci plynoucí z běžné provozní potřeby.

[3] Krajský soud k této námitce uvedl, že nemá vcelku pochyb o tom, že v době, kdy se na pracoviště dostavila kontrolní skupina, probíhaly jednotlivé fáze vývozu plných kontejnerů na špony tak, jak uvedli pracovníci při svědecké výpovědi. Dodal, že v uvedené chvíli mělo být manipulováno pomocí jeřábu s několikatunovými tělesy, a při této manipulaci pracovní postup zakazuje přítomnost nezúčastněných osob v nebezpečném prostoru. Přerušení práce obsluhujícím pracovníkem je proto pochopitelné. Přerušení pracovní činnosti proto krajský soud nepovažoval za porušení pracovní kázně. Pracovník částečně ohradil odkryté kontejnery, a jak uvedl on, i další svědek, poodešel k vedlejšímu stroji, aby sledoval další dění. Z obsahu správního spisu je pak nepochybné, že inspektoři na uvedeném pracovišti následně pořizovali řadu dokumentů. S ohledem na uvedené považoval krajský soud za nedostatečný obsah výpovědí svědků, a to jak k samotné činnosti pracovníka K. (obsluhy jeřábu), tak k jednotlivým okolnostem použití jeřábu. Svědek K. podrobně nepopsal celý postup již ukončených fází vývozu, svoji obvyklou praxi při vývozu kontejneru. Pouze uvedl, že mu nebyla kontrola příjemná, což však o ničem nevypovídá. Krajský soud se proto ztotožnil s žalobcovou námitkou stran nedostatečného zjištění skutkového stavu, neboť ani velké množství fotografických

pokračování

podkladů nemůže nedostatečné výpovědi svědků zcela nahradit. Konstatoval, že v průběhu provádění vyvážení kontejnerů či momentálního přerušení práce z důvodu přítomnosti jiných osob na pracovišti nemohla být situace posuzována jako standardní.

[4] K druhému deliktu žalobce namítal, že hřídel posuvu převodovky lafety pásové brusky není nebezpečným zařízením, při jehož provozu bez krytu může dojít k vážnému pracovnímu úrazu, neboť k náhodnému kontaktu osoby s hřídelí posuvu převodovky nemůže dojít, ledaže by si osoba takové zranění způsobila úmyslně. Zdůraznil, že kryt převodovky lafety pásové brusky neslouží pro účely zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, nýbrž k ochraně zařízení proti prachu. V době kontroly navíc byla prováděna její oprava, což je důležité pro zhodnocení situace, neboť po opravě probíhala zkouška funkčnosti. To bylo jediným důvodem, proč nebyla pásová bruska v době kontroly kompletně zakrytována. Bruska nebyla v určené době provozována, neboť běžela naprázdno.

[5] Krajský soud konstatoval, že se jedná o poněkud nestandardní situaci i v případě brusky. S ohledem na to, že výpovědi svědků směřují k závěru, že v době kontroly byl sejmut kryt z důvodu odzkoušení řádné opravy brusky, přičemž při tomto odzkoušení nelze mít kryt nasazený, nemohl zcela souhlasit se závěrem žalovaného. Bezpečnostní předpis pro provoz a zakázané operace upravuje neuvádění stroje do provozu s odmontovaným krytem a to, že nemají být odstraňovány bezpečnostní zařízení, jako jsou kryty. Toto se však týká běžného pracovního provozu, s nímž jsou výpovědi zaměstnanců v příkrém rozporu. Tento rozpor nebyl zásadním způsobem v průběhu správního řízení odstraněn a je na žalovaném, aby tak učinil. Zdůraznil, že podobné dokazování je zcela nad rámec přezkumného řízení soudu a je proto důvodem pro vrácení věci zpět do správního řízení. Dodal, že vzhledem k tomu, že je bruska cca 30 let stará, kryt převodky brusky mohl být vyroben dodatečně v souladu s nařízením vlády č. 378/2001 Sb., což by mohlo znamenat, že kryt převodovky lafety byl skutečně doplněn za účelem bezpečné práce, ačkoliv žalobce tvrdí opak. Tuto skutečnost považoval krajský soud také za potřebnou postavit na jisto.

[6] Konečně žalobce namítal rozpor se zásadami správního řízení trestního. Správní orgány si v řízení počínaly jednostranně a nevyváženě v neprospěch žalobce, uložily nepřiměřeně vysokou pokutu a na daný případ neaplikovaly vždy správnou právní úpravu. Rovněž žalovaný přikládá důraz na domnělou recidivu. Současně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť toto není přesvědčivé a věrohodně odůvodněno.

[7] Krajský soud uzavřel, že po přezkoumání věci v daném případě nebyly dosud dostatečně zjištěny rozhodné skutečnosti, které bezprostředně souvisí s možností zjištění správního deliktu na úseku bezpečnosti práce na pracovištích žalobce, a je přesvědčen, že žalobní námitky, které shledal důvodnými, je nutné posoudit s úvahou o tom, že v běžném provozu strojírenských zařízení jsou žalobcem namítané situace vcelku možné. Provedené důkazy je nutné hodnotit v souvislostech a znovu zhodnotit samotnou podstatu správních deliktů, posléze pak případně i výši uložené pokuty.

III.

[8] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. a) a d) s. ř. s., v níž namítal nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nedostatek důvodů rozhodnutí.

[9] Stěžovatel je přesvědčen, že krajský soud dospěl k nesprávným závěrům a rozhodl v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Jeho závěry proto nemají oporu v předloženém spisovém materiálu. Upozorňuje na skutečnost, že ve správním řízení bylo prokázáno, že v době kontroly, ani bezprostředně před ní, neprobíhalo vyvážení kontejnerů, neboť byl jeřáb odstaven a byl v klidu. Bunkry byly již odkryté, tudíž pokud by probíhal proces vyvážení kontejnerů, jeřáb by byl u jednoho či druhého bunkru. Trvá na tom, že bunkry nebyly zabezpečeny ohrazením ve vzdálenosti 1,5 m od hrany pádu, což je evidentní z přiložených fotografií, přičemž s tímto faktem se krajský soud nevypořádal. Obsluhující pracovník měl povinnost upozornit, že osoby pohybující se po pracovišti se nesmí pohybovat v těsné blízkosti. Nadto krajský soud nijak nevysvětlil, proč považoval za pochopitelné přerušení procesu vyvezení kontejnerů. Současně nepovažuje za přijatelné, že pověřený pracovník nechá bunkry odkryté bez jakéhokoliv zabezpečení a místo opustí. Za provoz pracoviště je odpovědný mistr, který by měl informovat minimálně technika BOZP o probíhajících činnostech na pracovišti. Klade důraz na to, že kontroly standardně neprobíhají pouze ze strany inspekce práce, nýbrž jsou také běžně prováděny audity či namátkové kontroly ze strany technika BOZP, popřípadě mistrů či jiných nadřízených zaměstnanců. Nelze připustit situaci, že zaměstnanec v důsledku toho, že je mu kontrola nepříjemná, zanevře na zásady bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a stanovené pracovní postupy.

[10] K závěrům krajského soudu dále dodává, že na jednu stranu soud nemá pochyb stran obsahu svědeckých výpovědí, avšak na straně druhé mu obsah těchto výpovědí nepřijde dostatečný. Není jasné, z jakého důvodu krajský soud tyto nedostatečné výpovědi svědků použil jako důkaz vyšší síly, než je důkaz pořízenou fotodokumentací a videozáznamy. Poukazuje na to, že svědecké výpovědi zaměstnanců mohou být ovlivněny tím, že se jedná o zaměstnance žalobce. Neztotožňuje se s tvrzením krajského soudu, že ani poskytnuté množství fotografií nemůže zcela nahradit výpovědi svědků. Přitom nerozumí závěru, že i v situaci, kdy si svědci „nic nepamatují“ ke druhé kontrole, a stěžovatel předložil fotodokumentaci, uzavřel krajský soud, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav.

[11] Nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu ohledně druhého správního deliktu, spočívajícího v provozování pásové brusky bez ochranného krytu převodovky lafety. Je přesvědčen, že jeho spáchání je prokázáno pořízenou fotodokumentací a nelze o něm mít pochybnosti. Odmítá tvrzení žalobce, že kryt slouží pouze k ochraně zařízení před prachem, a považuje je za účelové. Vybavení zařízení tímto krytem je stanoveno bezpečnostním předpisem. Nadto z pořízené fotodokumentace je zřejmé, že bruska byla v čase kontroly provozována k účelům a za podmínek, pro které je určena. Ani svědecké výpovědi, s ohledem na výše uvedené, nemohou věrohodně prokázat opak. Trvá na tom, že je třeba zajistit bezpečnost obsluhy brusky za každých okolností, a to jiným způsobem, pokud je třeba odejmout z ní bezpečnostní kryt.

pokračování

[12] Nadto uvádí, že žalobce měl možnost podat proti kontrolním zjištěním řádně odůvodněné písemné námitky. Této možnosti však zcela nevyužil, neboť v těchto námitkách poukazoval pouze na některé dílčí skutečnosti úplně nesouvisející s výsledkem kontroly. Až v průběhu soudního řízení začal argumentovat a krajský soud jeho tvrzení o „nestandardní situaci“ bez dalšího přijal.

[13] V rámci doplnění kasační stížnosti stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 1 Ads 282/2017-36, přičemž v něm projednávaný případ považuje za obdobný nyní projednávané věci. V rozsudku bylo posuzováno spáchání správního deliktu spočívajícího v provozování stolní kotoučové pily. Žalobkyně v daném případě nezajistila, aby byla kotoučová pila na pracovišti opatřena ochranným zařízením, a to bez ohledu na skutečnost, že ochranné zařízení bylo v době prováděné kontroly v opravě. Podstata obou pochybení je v obecné rovině fakticky stejná – chybějící bezpečnostní kryt na zařízení, který má chránit život a zdraví zaměstnanců. Stěžovatel proto na základě uvedeného navrhuje, aby kasační soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[14] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje kasační stížnost za nepřipustnou. Stěžovatel v kasační stížnosti pouze spekuluje a konstruuje různé scénáře, jak by se události v závodě žalobce v minulosti mohly odehrát. Zcela pomíjí, že bylo úkolem stěžovatele, resp. prvostupňového správního orgánu, aby zjistil skutkový stav řádně a v takovém rozsahu, aby mohl učinit závěry opodstatňující výrok o spáchání správních deliktů. Stěžovatel v zásadě projevuje pouze nesouhlas s tím, jak byl skutkový stav popsán a zhodnocen krajským soudem. Pouhý nesouhlas s důvody rozsudku sám o sobě však neindikuje nepřezkoumatelnost. V kasační stížnosti se věnuje prakticky výlučně zpochybnění skutkových závěrů a důvodů krajského soudu, nikoliv jejich právnímu hodnocení a ani přezkoumatelnosti, srozumitelnosti a dostatečnosti odůvodnění. Je evidentní, že stěžovatel opírá svoji kasační stížnost jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které neuplatnil v řízení před soudem.

[15] Ke zpochybnění svědeckých výpovědí uvedl, že celá řada svědků už dávno nebyla v pracovním poměru s žalobcem, a je chybný předpoklad, že by jejich výpovědi byly zaujaté a méně důležité. Snaha stěžovatele bagatelizovat obsah svědeckých výpovědí spíše hovoří o tendenčním a selektivním přístupu stěžovatele při hodnocení důkazů v neprospěch žalobce. Skutečnost, že si svědci nepamatují druhou kontrolu, nemůže na závěrech krajského soudu nic změnit. Stále je tu první provedená kontrola, kde krajský soud dospěl k opačným skutkovým zjištěním než stěžovatel, tudíž celá konstrukce naplnění skutkové podstaty přestupku, za který byl žalobce potrestán, byla shledána nesprávnou. Zjištěné nedostatky byt' jedné z kontrol jsou zcela dostačující k tomu, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno. Při druhé kontrole byla jediným důvodem nezakrytí kontejneru jeho příprava k vyvezení, tedy argumentaci krajského soudu lze vztáhnout i k této problematice. Za naprosto nepřipustné považuje stěžovatelovo vyjádření, že provádění kontrol je činnost, při které se nemá přihlížet ke specifikům dané situace, a mají se ignorovat jakékoliv další okolnosti, pokud jsou naplněny formální znaky přestupku. Právě nestandardnost posuzované situace je důležitá pro zjištění skutkového

stavu a správné rozhodnutí. Dodává, že podání námitek, které žalobci stěžovatel vyčítá, není nutnou podmínkou pro podání správní žaloby.

[16] K námitce stran spáchání správního deliktu absence krytu převodovky lafety pásové brusky opakuje, že tato chyběla z důvodu opravy brusky, což bylo ostatně svědecky potvrzeno. K pochybnostem ohledně prováděné opravy neexistoval žádný rozumný důvod, stejně tak k pochybnostem, proč nebyl kryt nasazen. Citovaný rozsudek 1 Ads 282/2017-36 považuje za nepřiléhavý. Přesto poukázal na bod 47, který připouští, že probíhající oprava zařízení by byla relevantní skutečností pro posouzení věci. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

V.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75).

[20] Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, jak je tento nedostatek chápán shora označenou judikaturou, Nejvyšší správní soud však neshledal. Krajský soud se s žalobními

pokračování

námitkami vypořádal ucelenou a logickou argumentací a shledal žalobní námitky důvodnými. Subjektivní nesouhlas stěžovatele s důvody rozhodnutí nečiní rozhodnutí nepřezkoumatelným.

[21] Podstatou sporu mezi účastníky je oprávněnost uložení pokuty za dvě pochybení na úseku bezpečnosti práce. Mezi stranami není sporné, že v průběhu kontroly byly zjištěny dva nedostatky, a to že bunkry dvou kontejnerů byly odkryté a pásová bruska nebyla opatřena ochranným krytem převodky lafety. Sporný je však skutkový stav, na jehož základě k těmto dvěma nedostatkům došlo, resp. zda došlo ke spáchání správních deliktů ze strany žalobce.

[22] Ze spisového materiálu je zřejmé, že v průběhu kontroly bunkry nebyly opatřeny poklopem. Obsah svědeckých výpovědí míří k tomu, že před provedením kontroly probíhaly jednotlivé fáze vývozu plných kontejnerů na špony. V takovém případě je při manipulaci s pomocí jeřábu nezbytné, aby se v blízkém okolí (v tzv. nebezpečném prostoru) nevyskytovaly nezúčastněné osoby. Je proto pochopitelné, že by za takovéto situace (vývoz kontejnerů) mělo dojít k přerušení prací. Ve správním řízení bylo tvrzeno, že pověřený zaměstnanec otevřený prostor ohradil a následně se vzdálil a vše pozoroval. Z pořízené fotodokumentace a videozáznamů však není možné tyto skutečnosti potvrdit ani vyvrátit. Svědek K. nesdělil dostatečné množství informací, z nichž by bylo možné přesně určit, jak celý postup probíhal, ani jednotlivé ukončené fáze vývozu. Ani stěžovatelem pořízená fotodokumentace nebyla schopna bezpečně osvětlit případné přerušení procesu vývozu kontejnerů. V tomto je třeba považovat výslech svědků za nedostatečný, neboť nic nevypovídá o činnosti obsluhujícího pracovníka, ani k jiným okolnostem použití jeřábu. Ani velké množství fotopodkladů nemůže nedostatečně podrobné výpovědi svědků zcela nahradit. Vzhledem k tomu, že nejsou známy povinnosti pracovníka pro případ, že do prostoru vejdou neoprávněné osoby, nelze považovat samotné přerušení určité fáze (odstavení jeřábu) za bezpochybné porušení bezpečnostních předpisů pracoviště či porušení pracovní kázně. Je proto třeba souhlasit se závěry krajského soudu, že ačkoliv se jedná o situaci (vývoz kontejnerů) v běžném provozu očekávatelnou, nelze ji považovat za zcela standardní, při níž musí být poklopy na svém místě, nebo otvory v podlaze řádně ohrazeny, neboť v určitých okamžicích to jistě není proveditelné. Lze uzavřít, že svědecké výpovědi jsou v kombinaci s předloženou dokumentací dostatečné pro připuštění, že v době bezprostředně před kontrolou probíhal proces vývozu kontejnerů, nicméně jejich nedostatečnost je třeba shledat v tom, zda veškerá činnost s tím spojená probíhala v souladu s bezpečnostními předpisy. Z předložených důkazů dosud nelze vytvořit bezpečný závěr o správném skutkovém stavu.

[23] Ke druhému vytýkanému pochybení je nesporné, že v době provádění kontroly byl ochranný kryt na předmětné brusce sejmут. Sporné je, zda před příchodem kontroly došlo k poruše na brusce, kterou bylo třeba opravit, což lze dle tvrzení žalobce učinit pouze za předpokladu, že bude kryt převodovky lafety sejmут. V zásadě se jedná o obdobnou nestandardní situaci jako u předchozího jednání. V daném případě výpovědi shodně směřují k tomu, že v době kontroly byla bruska ve zkušebním provozu po kontrole, tudíž na ní prozatím nebyl ochranný kryt nasazen. Za běžného provozu není možné, aby bylo zařízení uvedeno do provozu bez ochranného krytu, nicméně z tvrzení zaměstnanců se jeví, že se o běžný provoz nejednalo. Z tvrzení stěžovatele a z předložených důkazů se

naopak jeví, že bruska byla v průběhu kontroly v běžném provozu. Zda se však jednalo o běžný provoz či nikoliv, nebylo ve správním řízení řádně zjištěno, a je na stěžovateli, aby tento nedostatek odstranil. Ani v tomto případě předložené důkazní prostředky nebyly bez dalších potřebných zjištění a jejich řádného zhodnocení dosud schopny jednoznačně řádně určit skutkový stav, neboť na straně jedné jsou zde téměř shodné výpovědi svědků o probíhající odzkoušení brusky po opravě, a na straně druhé je zde tvrzení stěžovatele o běžném užívání předmětné brusky bez ochranného krytu zaměstnancem žalobce, opírané o velké množství fotografických podkladů. Současně je třeba postavit na jisto žalobcem tvrzenou funkci ochranného krytu, neboť posouzení účelu krytu převodovky lafety hraje zásadní roli při posuzování případného porušení bezpečnosti práce. Stěžovatelem odkazované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 1 Ads 282/2017-36, je třeba považovat za nepřiléhavé, neboť v uvedené věci byl ochranný kryt oddělen od stolní kotoučové pily, která byla bez dozoru a bez ochranného krytu volně ponechána na pracovišti. V uvedené věci pak námitka stěžovatele „*neobsahuje skutkové tvrzení o povaze příčiny nepřítomnosti krytu na pile, nelze tak posoudit, zda se mělo jednat o údržbu nebo opravu a z toho dovodit další okolnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci.*“ Z toho lze dovodit, že je třeba nyní podrobněji zkoumat žalobcova tvrzení, neboť případná oprava nebo údržba zařízení je relevantní pro rozhodnutí v projednávání věci.

[24] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že skutkový stav, tak jak jej prvostupňový správní orgán zjistil, a z něhož vycházel rovněž stěžovatel při vydání napadeného rozhodnutí, nemá dosud dostatečnou oporu ve spisové dokumentaci. Rozhodnutí správních orgánů dosud vykazují nedostatky při poměřování zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů zakotvenou zejména v § 3 správního řádu. Naplnění zásady materiální pravdy vyžaduje, aby skutková stránka věci byla zjištěna dostatečně ve vztahu k řádnému posouzení a uplatnění zejména zásad legality (zákonnosti), přiměřenosti a předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Pouze v takovém případě je možno považovat skutkový stav za dostatečně zjištěný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010-132).

[25] Je proto třeba se ztotožnit se závěry krajského soudu, že v projednávaném případě nebyly doposud dostatečně zjištěny rozhodné skutečnosti, které mají bezprostřední vliv na zjištění, zda se žalobce dopustil správního deliktu či nikoliv, popřípadě i na výši uložené sankce. Je nutné posoudit, do jaké míry se jednalo o nestandardní situaci, a jaký vliv tyto mají na běžný provoz, neboť žalobcem tvrzené situace mohou v běžném provozu nastat. Přestože výpovědi svědků byly prakticky shodné, jejich obsah nebyl dostatečný pro správné zjištění skutkového stavu. Nebyly však samy o sobě způsobilé popřít ani potvrdit stěžovatelova tvrzení. Krajský soud proto postupoval správně, pokud věc vrátil zpět žalovanému k došetření, neboť provedené důkazy je třeba hodnotit v uvedených souvislostech a ve světle tvrzené (nikoliv prokázané) nestandardní situace a znovu zhodnotit samotnou podstatu správních deliktů, případně pak i výši uložené sankce.

[26] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že uvedené závěry nepředjímají úspěch žalobce v projednávané věci, nýbrž požadují, aby stěžovatel odstranil nedostatky, které brání řádnému zjištění skutkového stavu a svá rozhodnutí podrobně odůvodnil.

pokračování

[27] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.)

[28] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Ve věci měl úspěch žalobce, protože mu Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení za jeden úkon právní služby, který zástupce žalobce učinil v řízení o kasační stížnosti, a to sepsí vyjádření ke kasační stížnosti [tj. úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu)]. Za tento úkon náleží odměna ve výši 3.100 Kč a paušální částka 300 Kč. Zástupce žalobce je plátcem DPH, soud proto zvýšil odměnu o částku příslušné daně. Celkově je tedy stěžovatel povinen uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 4.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné

V Brně dne 21. září 2022

David Hipšr
předseda senátu